

Arrest

nr. 99 609 van 22 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, afkomstig uit Sarwe Tiga, Zawa Kalay, Khogyani, Nangarhar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde als kind in Jalalabad (Afghanistan). Toen u zes of zeven jaar oud was, verhuisde uw familie terug naar voornoemd dorp, alwaar u vervolgens tot uw vertrek uit Afghanistan verbleef. U bent ongeschoold en bewerkte met uw familie jullie landbouwgronden. In de winter werkte u dan weer als riksja chauffeur te Jalalabad.

Twee of twee en een half jaar geleden kreeg uw vader problemen met een zekere Jan Mohammad. Deze wilde op een stuk land dat jullie nabij zijn huis hadden een nieuw huis bouwen en dwong uw vader zijn land aan hem af te staan. Uw vader ging aanvankelijk niet akkoord. Daar Jan Mohammad echter bleef aandringen, ging uw vader uiteindelijk akkoord, op voorwaarde dat jullie in ruil een ander stuk land zouden verkrijgen. Jan Mohammad ging hiermee evenwel niet akkoord en dreigde

ermee het stuk land manu militari van jullie af te nemen. Daarop sprak uw vader de dorpsoudsten aan, weliswaar zonder resultaat. Kort nadien – ondertussen was er een jaar tot anderhalf jaar voorbijgegaan – sloeg Jan Mohammad, die ook banden met de Taliban en Haji Zaman zou hebben, uw vader toen die op zijn land aan het werken was. Enkele dagen later kwam hij terug en schoot hij uw vader dood. Toen uw oom en neef langs vaders kant nadien de zaak naar zich toetrokken, werden ook zij vermoord. Hierop nam u zelf contact op met de dorpsoudsten. Deze besloten een jirga te beleggen, maar Jan Mohammad kwam niet opdagen. Omdat hij vervolgens ook u onder druk begon te zetten en u geen andere uitweg zag, diende u klacht in bij het district office, evenzeer zonder resultaat. Daarop besprak u de kwestie met uw oom langs moeders kant. Deze stelde, net als uw moeder, dat enkel het land verlaten nog een oplossing voor u kon bieden, hetgeen u vervolgens ook deed. In de maand Hamal (Maart) vertrok u richting Kabul (Afghanistan) alwaar u het vliegtuig nam naar Iran. Van daar reisde u via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België, alwaar u 43 dagen later aankwam. Op 30 mei 2012 vroeg u hier uiteindelijk asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u uw Tazkara neer, alsook een kopie van de Tazkara van uw vader. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 23 juli 2012, legde u ook nog de klacht neer die u bij het district office indiende; een attest van de dorpsoudsten aangaande uw problemen; alsook de enveloppes waarin u uw documenten ontving.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de oprechtheid van uw verklaringen aangaande uw herkomst enigszins ondergraven wordt door het feit dat u aanvankelijk verklaarde dat u te Jalalabad geboren werd (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 3) – terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog Zawa Kalay vermeldde (Vragenlijst CGVS, 4 juni 2012, p. 1) – en dat u, toen er nadien vragen over uw Tazkara gesteld werden, opnieuw van mening veranderde en aangaf dat u toch in het dorp geboren werd en dat uw ouders eigenlijk pas 20 dagen na uw geboorte naar Jalalabad verhuisd waren (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 14).

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande de door uw familie met Jan Mohammad gekende problemen sowieso ook enkele inconsistenties en bevreemdende elementen bevatten. Zo wist u vooreerst niet aannemelijk te maken dat Jan Mohammad verwant zou zijn aan voormalig Mujahedin Commander Haji Zaman (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 19). Gevraagd waarop u zich baseerde om dit te stellen, kwam u niet verder dan dat u het niet zeker wist en dat Haji Zaman waarschijnlijk een verre neef is. Bovendien gaf u ook aan dat Haji Zaman reeds twee jaar of twee en een half jaar geleden vermoord werd (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 19-20). Dat Jan Mohammed ook banden zou hebben met de Taliban wist u evenmin aannemelijk te maken. Uw bewering dat hij af en toe uit het dorp verdween en dat de Taliban na uw vertrek verschillende keren naar uw huis kwam terwijl u nooit eerder met de Taliban problemen kende (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 17; 24), is allesbehalve afdoende om dit aan te kunnen tonen. Dientengevolge is het Commissariaat-generaal van oordeel dat – indien ze al als aannemelijk kunnen beschouwd worden, quod non (cfr. infra) – uw problemen met Jan Mohammad louter lokaal en inter-persoonlijk van aard zijn. Verder dient opgemerkt te worden dat zowel uw verklaringen betreffende de moord op uw vader als deze aangaande de moord op uw oom en neef langs vaders kant erg summier zijn en geenszins getuigen van een individueel doorleefd gebeuren (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 17-18). Indien voorgaande feiten zich daadwerkelijk voordeden, u nadien om dezelfde reden bedreigd zou zijn en uw vluchtmotieven hierop gebaseerd zijn (cfr. infra), mag toch verwacht worden dat u over de moorden op zich spontaan en uitgebreider kunt verhalen, te meer u ook nog eens aangespoord werd om hierover meer te vertellen (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 17-18; 20-21). Daarnaast dient ook opgemerkt te worden dat het uiterst merkwaardig is dat u pas na de moord op uw oom en neef het district office zou ingelicht hebben (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 15; 21), en dat u het door u neergelegde attest van de dorpsoudsten tegenspreekt. Zo stelde u dat de dorpsoudsten een jirga belegden maar dat Jan Mohammad zijn kat stuurde en het conflict bijgevolg niet opgelost kon worden (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 17-18; 19; 21), terwijl uit het attest van de dorpsoudsten juist blijkt dat de familie van Jan Mohammad wel opdaagde maar zich enkel niet in de door de dorpsoudsten voorgestelde oplossing kon vinden.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw problemen – met name de klacht bij het district office en het attest van de dorpsoudsten – zijn evenmin bij machte de geloofwaardigheid van uw voorgaande verklaringen te herstellen daar documenten in het kader van een asielaanvraag enkel het

vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Verder zijn geen van beide documenten gedateerd, kreeg u ze pas na en los van uw Tazkara toegestuurd, en werden ze door u – mogelijks met het oog op uw asielaanvraag – aangevraagd. Dat volgens het attest van de dorpsoudsten een verhuis naar het buitenland de enige oplossing voor u is, lijkt dit alleen maar te bevestigen. Tot slot bestaat er, gelet op het feit dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteits- en andere documenten eenvoudig op illegale wijze te verkrijgen zijn, ook nog steeds de mogelijkheid dat bovenstaande stukken vals zijn. Gelet op dit alles wist u bijgevolg evenmin aannemelijk te maken dat uw vader, oom en neef in de door u geschetste omstandigheden om het leven kwamen.

Wat er ook van het bovenstaande zij, blijken tot slot ook de problemen die u persoonlijk met Jan Mohammad zou gekend hebben allesbehalve aannemelijk. Zo stelde u enerzijds dat voornoemd persoon na de moord op uw vader, oom en neef weggevlucht zou zijn omdat hij ook schrik gehad zou hebben voor zijn leven (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 18-19), om anderzijds dan weer te verklaren dat hij vervolgens ook u sloeg en bedreigde (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 22). Kortom, verklaringen die volkomen tegenstrijdig zijn. Verder stelde u tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal dat uw oom en neef ongeveer 7 à 8 maanden geleden vermoord werden en dat u reeds 3 à 4 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad een paspoort aanvroeg (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 10; 14-15; 22); hetgeen, gelet op het feit dat u ongeveer 4 maanden voor het gehoor Afghanistan verliet (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 7), zou betekenen dat uw paspoortaanvraag meteen na de dood van uw oom en neef geschiedde. Dientengevolge, alsook gezien u niet leek te weten dat het district office van Khogyani, waar u nochtans regelmatig passeerde, vernieuwd werd in het jaar vóór uw vertrek (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 26-28), is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u reeds vroeger dan u beweerde uw dorp verlaten hebt; hetgeen op zich dan weer impliceert dat u naar alle waarschijnlijkheid niet meer in uw dorp woonde op het moment dat u beweerde problemen met Jan Mohammad gehad te hebben (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 22). Tot slot is het ook uiterst bevreemdend, indien u al bovenstaande problemen met Jan Mohammad gekend zou hebben, dat uw broers na uw vertrek uit Afghanistan ook geen problemen met hem kregen (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 9; 23-24). Dat uw broers te jong zijn en bijgevolg niet door Jan Mohammad gevisieerd worden (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 23), is geen afdoende verklaring, te meer uw broer S.(...) A.(...) 20 jaar oud is. Gevraagd of u dan niet bang bent dat Jan Mohammad ook uw broers zou viseren, stelde u dat zolang ze in Jalalabad verblijven hen niets zal gebeuren (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 23). Geconfronteerd tot slot met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), namelijk dat uw broers, in tegenstelling tot u, veel toegeeflijker zouden zijn en bijgevolg het stuk grond zouden afstaan om in leven te blijven (Vragenlijst CGVS, 4 juni 2012, p. 2), beweerde u dan weer dit nooit gezegd te hebben (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 23-24).

Dat de Taliban u na uw vertrek uit Afghanistan zou komen zoeken zijn daar Jan Mohammad hen verteld zou hebben dat u lid was geworden van het Afghaanse Nationale Leger (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 8; 24), is tot slot een blote bewering uwentwege. Bovendien is het op zich ook allesbehalve waarschijnlijk dat Jan Mohammad, die jullie steeds in persoon zou komen bedreigen zijn (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 20-22; 24), na uw vertrek plots de Taliban zou sturen.

Gelet op dit, alsook op al het bovenstaande, is uw bewering in Afghanistan persoonlijk gevisieerd te worden dus allesbehalve aannemelijk te noemen, en is het niet plausibel dat er, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin zou bestaan. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet toegekend worden.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient echter ook te worden onderzocht of u, ten gevolge van de algemene situatie in uw regio van herkomst, een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient – ondanks u afkomstig bent uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar – evenwel de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, daar het Commissariaat-generaal, op basis van uw verklaringen, van oordeel is dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad. Zo gaf u te kennen dat u affiniteit heeft met de stad aangezien u er uw eerste levensjaren doorbracht en er elke winter 7 tot 8 maanden als riksja chauffeur werkte (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, pp. 3-5; 12). Verder verklaarde u dat uw oom langs moeders kant, die tevens uw schoonvader is, in Qasabah, Jalalabad woonachtig is en dat ook uw moeder, broers en zus een maand voor het gehoor op het Commissariaat-generaal aldaar ging wonen, en werken (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 9; 15). Kortom, allemaal elementen die uw kansen op een perfecte integratie in Jalalabad sterk verhogen. Daarnaast antwoordde u – toen u gevraagd werd of

u zich net als uw familieleden niet in Jalalabad kon vestigen – dat dit an sich mogelijk is (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 25), maar dat u in dergelijk geval wel af en toe naar uw dorp zou moeten terugkeren om uw overige landbouwgronden te beheren (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 25). Dit is evenwel geen afdoende reden om niet naar Jalalabad terug te keren, te meer u en uw familie er momenteel – nu u in België bent – ook in lijken te slagen desbetreffende gronden te beheren (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 25). Tot slot houdt het, gelet op de onaannemelijkheid van uw asielaanvraag (cfr. supra), ook geen steek dat u uiteindelijk verklaarde u niet in Jalalabad te kunnen vestigen daar Jan Mohammad u misschien ook daar zou kunnen terugvinden (Gehoorverslag CGVS, 19 juli 2012, p. 29). Vanuit het kader van uw asioldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar blijkt uit een analyse door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) dat de veiligheidssituatie in 2012 verslechterd is, doch anderzijds dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Tot slot bracht u ook geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde Tazkara, alsook de kopie van de tazkara van uw vader verandert op zich niets aan bovenstaande vaststellingen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigen, welke in deze beslissing niet betwist worden. De bewijswaarde van de andere door u neergelegde documenten werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft aan die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot

een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen, 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt wat betreft de veiligheidssituatie in Nangarhar, dat heel de provincie Nangarhar in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert in deze het ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat de veiligheidssituatie in 2010-2011 het meest gewelddadige jaar was sinds de val van de taliban in termen van veiligheidsincidenten en aantallen burgerslachtoffers. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst en citeert het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Verzoeker merkt *in casu* op dat het aantal slachtoffers gedaald is, dat er slechts één aanslag is gebeurd waarbij er 40 burgerdoden waren. Men haalt ook aan dat er moorden en aanslagen gebeuren maar dat deze gericht zijn tegen hoge profielen. Er is tevens een hoge criminaliteit. Deze elementen zijn opgenomen in de bestreden beslissing, maar er wordt volgens verzoeker geen rekening gehouden met dit element.

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

3.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) de oprechtheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn herkomst ondergraven wordt door het feit dat hij verklaarde in Jalalabad geboren te zijn terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken Zawa Kalay als geboorteplaats vermeldde en toen er vragen werden gesteld over zijn taskara aangaf dat zijn ouders pas 20 dagen na zijn geboorte naar Jalalabad verhuisd zijn, (ii) verzoekers verklaringen aangaande de door zijn familie met Jan Mohammad gekende problemen enkele inconsistenties en bevreemdende elementen bevatten, (iii) de neergelegde documenten niet bij machte zijn om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen, (iv) verzoekers persoonlijke problemen met Jan Mohammad niet aannemelijk worden geacht gelet op zijn verklaringen, (v) er geen reden is waarom verzoeker zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen, (vi) er actueel voor burgers uit Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing omtrent het ongeloofwaardig karakter van zijn asielaanvraag en de vaststelling dat verzoeker geen vluchtelingenrechtelijke vrees aannemelijk maakt, niet betwist. Al de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker zelfs affiniteit heeft met de stad Jalalabad aangezien hij er zijn eerste levensjaren doorbracht en er elke winter 7 tot 8 maanden als riksja chauffeur werkte (stuk 4, gehoorverslag, p. 3-5, 12). Verder verklaarde verzoeker dat zijn oom langs moeders kant, die tevens zijn schoonvader is, in Qasabah, Jalalabad woonachtig is en dat ook zijn moeder, broers en zus een maand voor het gehoor op het Commissariaat-generaal aldaar gingen wonen, en werken (stuk 4, gehoorverslag, p. 9; 15). Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden verijdeld dan er

effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidssparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

3.7. In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en specifiek deze in het oosten van Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 betreffende de situatie in de verschillende windstreken van Afghanistan waarbij aanslagen in Jalalabad en Kandahar worden aangehaald, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het oosten van Afghanistan waarbij in het algemeen gesteld wordt dat het oosten van Afghanistan onveiliger is geworden en een toevluchtsoord is voor opstandelingen. Hier wordt ook gesteld dat een deel van Kunar, het grootste gedeelte van Nangarhar en bijna geheel Laghman betwiste gebieden zijn. Ook in het ambtsbericht van 2011 wordt zeer algemeen gesteld dat het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan ook in 2011 de meest onveilige gebieden zijn en dat ontvoeringen het meest voorkomen in het zuiden, noorden en centrale gebied van Afghanistan. Moorden waren er vooral in het noorden, het centrale gebied en het westen van Afghanistan. Ook wordt specifiek gewezen op twee aanslagen in Jalalabad en Kandahar. Uit de beide ambtsberichten blijkt tevens dat de Afghaanse autoriteiten nauwelijks tot niet in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB van 23 oktober 2012 specifiek gericht is op de situatie in Jalalabad voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

De aangehaalde ambtsberichten bespreken zeer algemeen de situatie in enkele provincies van Afghanistan, waaronder de provincie Nangarhar en in bepaalde windstreken van Afghanistan en zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande gedetailleerde analyse omtrent Jalalabad te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Zoals reeds gestelde heeft verzoeker familie in Jalalabad en is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring of een gebrek aan netwerk.

3.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de

vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.10. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.11. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.12. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF